

[Mimi Jakobsen.]

offentlig gengivelse af straffesager. Jeg mener, at de senere års erfaringer må begrunde et sådant skridt, idet man jo ofte har set eksempler på, at en sigtet såvel som dennes pårørende og andre involverede, ja, sågar den forulempede part, bliver fremstillet for offentligheden på baggrund af forhold, som ikke har nogen som helst saglig interesse for samme offentlighed. Der kan desuden i visse tilfælde være sikkerhedsmæssige hensyn, der taler for denne ændring.

Med hensyn til den principielle ligestilling mellem politi og forsvarer må det præciseres, at et led i denne ligestilling også må være faste regler for begge parter virksomhed. Det er min fornemmelse, at det også er tanken i forslaget.

Et meget omdiskuteret og ømtåligt spørgsmål i denne forbindelse har vel været begrænsningen i valg af advokat i visse tilfælde. Vi mener, der kan være tilfælde, hvor en sådan begrænsning er rimelig, og ser i øvrigt frem til at få dette spørgsmål yderligere belyst i udvalget.

Hvad angår varetægtsfængsling, mener vi under hensyn til det psykiske pres, en sådan varetægtsfængsling medfører, at hensynet til den indsatte, der på dette tidspunkt ikke er dømt, må tilskynde en nøjere præcisering af anvendelsen af varetægtsfængsling. På den anden side skylder vi vort politi rimelige arbejdsvilkår ved efterforskningen, og jeg kan derfor principielt tilslutte mig de af udvalget fremsatte forslag til udvidelse af varetægtsfængslingens anvendelse.

Alt i alt er vi således enige i den linje, som forslaget er udtryk for, men må dog på nuværende tidspunkt være lidt betænkelige på baggrund af de fra Dansk Kriminalpolitiforening fremførte synspunkter, som især går ud på, at forslaget skulle have en forsinkende virkning på arbejdsgangen. Også det regner vi med at få belyst i udvalget.

Ebba Strange (SF):

Også jeg har to gange tidligere været ordfører ved behandling af dette forslag, og hvis man slår efter i referatet af de tidligere behandlinger, vil man kunne se, at jeg på mit partis vegne har stillet mig ganske overordentlig kritisk over for mange af de bestemmelser, lovforslaget indeholder.

Jeg kan også ved denne lejlighed sige, at jeg

mener, det er en meget grundig behandling, vi skal foretage af dette lovforslag i retsudvalget, og da vi end ikke er startet på arbejdet, forudser jeg også, at det vil tage en vis tid.

Når jeg tidligere har talt om forslaget, har jeg hovedsagelig opholdt mig ved den første del, der omhandler den sigtedes rettigheder og forsvarerens rettigheder, men jeg kan forudskikke, at også hele området angående varetægtsfængsling nok vil komme til at optage os ganske meget, for jeg synes, at jo længere tid der går, og jo flere kontakter man får med folk, der er underkastet varetægtsfængsling, des mere går det op for én – i hvert fald for mig – at vi står over for helt alvorlige problemer, der skal løses for netop disse mennesker.

Vi vil arbejde – ikke på at få vedtaget dette forslag, men på at få det forbedret.

Tove Jørgensen (DKP):

Jeg vil ligeledes henvise til de bemærkninger, som tidligere ordførere for mit parti er fremkommet med i anledning af dette lovforslag. Det drejer sig om fru Hanne Reintofts bemærkninger i Folketingstidende 1975-76, sp. 8081 og følgende sider og hr. Kaj Hansens bemærkninger i Folketingstidende 1976-77, 1. samling sp. 1817 og følgende sider.

Men der er nogle enkelte bemærkninger jeg lige vil fremkomme med her, bl. a. fordi jeg under valgkampen afgav et løfte til varetægtsfangerne om at være opmærksom på deres problemer. Jeg vil således gøre opmærksom på, at vort parti er enig i den kritik, som varetægtsfangerne har fremført om, at varetægtsfængslingerne ofte er alt for langvarige. Det er ikke tilstrækkelig betryggende, at sagen tages op, hver gang der er gået 4 uger, hvis man kan forlænge varetægtsfængslingen i én uendelighed. Det virker meget belastende på de sigtede, og det skyldes det for ofte en for langsom sagsbehandling. Det er en rimelig kritik, og spørgsmålet fortjener en meget grundig udvalgsbehandling.

Jeg vil også udtale beklagelse over, at man har opretholdt bestemmelserne om forsvarerens rolle i retssager. Vi bør ikke fravige det demokratiske krav, at en sigtet skal kunne vælge sin forsvarer, uanset hvad dommer eller statsapparat skulle have af antipatier mod vedkommende. Derudover må vi betragte det som et klart frihedsovergreb over for advokaterne. For hvem er det, der skal definere, om,